TEREZA KADEČKOVÁ

O DRACÍCH A LIDECH

O DRACÍCH A LIDECH

Tereza Kadečková

-1-

Kdybyste se dřív Maca zeptali, jaké je jeho oblíbené roční období, řekl by, že léto. Miloval teplo, horké sluneční paprsky na kůži a mírný větřík, který od horizontu pomalu přináší černé mraky slibující bouři. Kdysi ještě mohl dát svobodu svojí zvířecí stránce, natáhnout se do trávy a dýchat čerstvý vzduch.

Dnes by však o své odpovědi zapochyboval. Letní vzduch mu najednou připadal těžký, pot mu lepil oblečení na tělo a vlasy ho nepříjemně šimraly na čele. Krk ho svědil a nejradši by si strhl obojek a rozdrásal si kůži do krve. Snažil se na sobě nedat nervozitu znát, když sledoval scénu před sebou, ale srdce mu bilo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Jestli ho on slyšel tak jasně, jistě ho slyšel i kněz sedící u stolu.

Kněz do vesnice přijel včera na zdánlivě běžnou inspekci. Celý den obcházel domy jako dráb a vyptával se místních. Dnes v pravé poledne konečně zastavil u jejich prahu. Mac i Rose měli dost času se připravit a ujistit se, že je všechno, jak má být, ale Mac se nemohl zbavit špatného pocitu.

Návštěvník se představil jako Roderick, kněz čtvrté úrovně. Vystavoval na hrudi na odiv odznak stříbrného erbu ve zlatostříbrném okvětí lilie, na němž se skvělo vyražené písmeno R. U pasu měl revolver, takže jasně nešlo o žádného archiváře, ale lovce. Aby se lovec obtěžoval s vyptáváním po klidné vesnici, to muselo mít jen jeden důvod. Něco hledal.

Rose ho pozvala ke stolu. Obvykle byla z kontrol nervózní ona, teď se ale karta otočila a Mac si pořád nebyl jistý proč. Částečně za to mohla ta šlamastyka, do které se s Rose dostali, ale jako by ve vzduchu viselo ještě něco jiného.

„Všechny papíry jsou v pořádku," konstatoval Roderick spíš pro sebe než pro ně. Rose před něj postavila hrnek s čajem, ale za celou dobu čtení se ho nedotkl. Kněz se na Rose letmo podíval. „Další bestie už nemáte?"

Rose zavrtěla hlavou.

„Ne. Mac je v tomhle domě jediný, víc jich neuživím."

Roderick zvedl zrak k Macovi. Hnědé oči ho zpoza brýlí sjely od hlavy k patě a pak se otočily zpátky na Rose.

„Druh?" zeptal se Roderick bez příkras.

„Leguán," odpověděla věcně Rose. „To jste se mohl dočíst v dokumentaci."

Tentokrát se Roderick na Maca zahleděl déle. Teprve teď Mac pochopil, proč se v jeho přítomnosti cítí tak nervózní. Jeho výraz prozrazoval, že kněz ví něco víc. Ostré rysy podtrhávaly stažené tmavé vlasy se známkou šedin. Vypadal jako nekompromisní člověk a pod chladným pohledem si Mac připadal jako lovná zvěř. Knedlík v krku se zvětšil, když Roderickovi zacukal koutek úst, skoro jako by se pokoušel zabránit úsměvu.

„Zajímavé," konstatoval Roderick a odložil papíry na stůl. Když se díval na Rose, skoro nemrkal. Mírně poklepával prsty po písmenech. „Právě kvůli tomu jsem vás navštívil. Naše matriky tvrdí, že konkrétně leguánů je v celém království patnáct. Samozřejmě těch

registrovaných. Velmi vzácní tvorové, je překvapivé, že ještě nevymřeli. Pokud vím, dožívají se podobného věku jako lidé, je to pravda?“

Rose seděla rovně jako pravítko a přikývla. „Mac je jedním z nich, jeho dokumenty jsou v pořádku,“ odvětila.

Mac obdivoval, že si dokázala zachovat klidnou tvář, i když uvnitř musela panikařit stejně jako on.

„Ano, jsou vyplněné bez jediné chybičky, sám jsem je četl.“ Tentokrát se už kněz doopravdy usmál. „Chápete ale, že pokud něco nesedí s hlavním archívem, musím to prověřit.“

Rose se usmála a nechala Rodericka pokračovat.

„Jen se ujistím o pár konkrétních detailech, a pokud bude všechno v pořádku, zase odejdu. Není se čeho obávat.“

„Odpovím na vše, co bude v mých silách,“ řekla Rose úslužně, ale Mac znal její vyjadřování dost na to, aby poznal, že chce mít rozhovor co nejdřív za sebou. Dělala to i jemu, když se na něčem nedohodli, s úsměvem ho poslouchala, ale ve skutečnosti byla myšlenkami někde jinde. Právě teď nejspíš co nejdál od kněze.

„Žijete sama, slečno Rose?“ začal Roderick z nečekaného konce.

Rose se nad jeho otázkou ani nepozastavila. „Ano, jen já a Mac. Můj otec zemřel před pěti lety.“

„Jak je vaše bestie stará?“

V Macovi při té otázce zahlodal červík pochybností, ale zatnul zuby a uklidnil třas. Jsou to jen běžné otázky, není důvod v nich hledat něco hlubšího.

„Třicet šest let. Nejdřív ho vlastnil otec, teď já.“

„Třicet šest let," zopakoval Roderick a znovu sjel Maca pohledem. „To je bestie v dobrém věku. Takové vědí nejlépe, kde je jejich místo."

Mac ucítil bodnutí vzteku, ale potlačil ho. Celý život se učil držet agresi na uzdě, jeho druh uměl být velmi temperamentní. Naučil se sebekontrole a nenechá nervozitu, aby mu podkopla nohy, když se to hodí nejméně.

„Povězte, kdo je šťastný otec?"

Rosina ruka automaticky sjela k vystouplému bříšku. „Co to má společného s Macovou dokumentací?" zeptala se možná až moc opatrně.

„Není obvyklé vidět ženu žít samotnou jen s bestií a ještě v jiném stavu. Hovořil jsem s lidmi z vesnice a jejich výroky by vás přivedly nejen do rozpaků, ale do velkých problémů."

„Co se říká?"

„Že Rose z lékárny šoustá se zvířaty."

Rose zaťala zuby a ohlédla se po Macovi. Nevěděl, co dělat. Nedokázal si uchovat chladnou hlavu. Nebyl jen nervózní, měl strach o svou ženu a své dítě. Ucítil tah a po celém těle mu rašily šupiny. Ani by si to neuvědomil, kdyby Rose nevytřeštila oči a Roderick rázně nepoložil na stůl revolver.

„Myslím, že to mi odpovědělo," konstatoval kněz suše a veškerou pozornost věnoval Macovi. Ten věděl, že už teď překročil všechny meze. I jen pokus o přeměnu bez dovolení se rovnal smrti a kněz měl veškeré právo prohnat mu kulku tělem. Fakt, že to ještě neučinil,

donutil Maca se zhluboka nadechnout a uvolnit svaly napjaté ke skoku.

„Nemohu říct, že jsem podobné zhůvěřilosti za dobu své praxe neviděl, ale nikdy mě nepřestane překvapovat, že pro něco takového jsou lidé schopni porušit zákon a ztratit duši," promluvil kněz. „Bestie patří do zvířetníku, ne k lidem do postele, slečno Rose."

„Co chcete?" Úslužnost byla ta tam. Rose se třásl hlas, ale nepohnula se od stolu.

„Jsem ochotný tuhle nechutnost přehlédnout," mávl rukou, aby obsáhl vše v místnosti. „Očekávám od vás ale ještě nějaké odpovědi."

Teď znovu, tohle nebylo běžné chování kněží. Vina a trest, jinak nepřemýšleli. Nikdo by nepřehlédl míchání krve. Jen pár týdnů zpátky nechali useknout ruku jednomu z čeledínů za to, že kradl ovoce pro bestie v místním zvířetníku. Mac a Rose se dopouštěli tisíckrát většího hříchu.

„Vedení našich matrik je precizní. Za posledních padesát let dokázali archiváři udělat divy, a pokud jde o registrované bestie, známe jejich rodokmeny někdy až do dob starého království. Pokud jde o leguány, jejich druh je roztroušený po celé zemi. Je jich málo a co je nejdůležitější, žádný z nich není mladší čtyřiceti let," vysvětlil kněz.

„Naše dokumenty jsou v pořádku," zopakovala Rose. „Nechte je ověřit na místních úřadech a najdete shodu. Někde se musela stát chyba."

Roderickovi se blýsklo v očích, jako by snad na podobnou větu čekal. „To jsem již udělal. Zdá se, že archív udělal chybu. Není to

obvyklé, ale stává se to. Kněží na matrice se snaží dělat co nejlepší práci, ale i mistr tesař se někdy utne."

Rose s ušklíbla. „Můžete přejít k věci?"

„Přiznávám, že se mohla stát chyba. Jak mi tedy vysvětlíte, že se podobná chyba stala dvakrát?"

Rose sebou trhla a Mac pochopil, že prohráli.

Roderick se potěšeně usmál. „Zdá se, že jsem udeřil hřebíček na hlavičku. Až do hlavního města se dostaly zprávy o mizející drůbeži, několika kusech roztrhaného dobytka a námi poslaná průzkumná dvojce se již nevrátila. Kdo měl možnost pachatele zahlédnout, popsal jej jasně. Bestie, nějaký druh ještěrky, rychlá, krvelačná a divoká. Hnědé vlasy a jasně žluté oči, stejně jako má Mac."

„Tím se tu straší malé děti," pokusila se Rose naposledy zachránit situaci.

„Nedělejte ze mě hlupáka, ženská," ohradil se kněz. „Celá tahle díra mluví o tom, že v lese žije něco nebezpečného. A všichni jsou přesvědčení, že to má spojitost s vaší lékárnou. Hrozí vám veřejné lynčování, tak se rozhodněte, jestli vám to za to stojí."

„Co chcete?" promluvil za celou dobu poprvé Mac. V krku měl sucho, a tak z něj otázka vyšla jen jako zachrčení, ale už se nemohl dívat, jak kněz Rose trápí. Ne, když to všechno byla jeho vina.

„Macu," napomenula ho Rose.

„Nechte ho mluvit," zastavil ji Roderick. „Bestie nemají vychování, ani ty vzácné, jako je on."

V Macovi zatrnulo ještě víc. Kněz byl vychytralý, ale jeho poslední poznámka značila, že opravdu ví až příliš. Mac by měl konat hned a zachránit Rose i sebe.

„Už ani krok," varoval ho Roderick. Revolver teď držel v ruce. Nemířil na Maca, ale na Rose, a Mac se snažil udržet v lidské podobě. Kdy se stihlo všechno takhle pokazit?

„Dalo mi spoustu práce vás dva najít a nakonec mě sem přivedla náhoda. Byli jste dost opatrní na to utéct, ale ne dost opatrní, abyste zůstali skrytí. Nejnebezpečnější stvoření v království a nechají se chytit na ubohou neopatrnost! Co ale jiného čekat od tvorů bez duše."

„Nerozumím vám," dostal ze sebe Mac.

„Ty mi nerozumíš?" zeptal se kněz ironicky. „Řeknu ti to tedy tak, aby to pochopil i tvůj zvířecí mozeček. Přišel jsem si pro draka."

„Mac je leguán," zopakovala Rose, ale v další rozmluvě ji zastavil Rodericků přísný pohled.

„Jste blázen, kněze! Draci vymřeli už před staletími." Macovi se konečně podařilo najít svůj hlas, ale šupiny na jeho kůži zůstaly. Tah v páteři zesiloval, nemohl si dovolit se před knězem proměnit celý, ale ocas si i tak našel cestu ven.

Roderick obrátil svou pozornost zpět na Rose. „Víte, co se stane, až se potvrdí podezření vesnice o vaší rodině? Otroctví je ta nejmenší věc. Jistě, můžete tvrdit, že si vás bestie vzala násilím. Pak Maca popraví a tu malou nechutnost utratí, jen co se narodí. A vy zůstanete na okraji společnosti jako ubožačka, které vzali duši. Dávám vám možnost se tomu vyhnout."

„Co chcete?" zopakoval znovu důrazně Mac.

„Chci draka a v téhle vesnici jsou dva. Jeden stojí přímo přede mnou a přemýšlí, jak dostat svou odpornou malou rodinku do bezpečí. Druhý se potuluje někde po lese. Jeden z nich se mnou půjde, ať chcete, nebo ne."

„Řekl jste, že je cesta ven?" zamumlala Rose.

„O našem rozhovoru se nikdo nedozví a papíry z matriky půjdou na podpal. Stačí, pokud půjde drak se mnou."

„Nedám vám svoji sestru!" Macův hlas zmohutněl. Kdysi v lidech vyvolával strach, ale Roderick ani nehnul brvou.

„Pak je myslím odpověď jasná."

„Mac nikam nepůjde!" vyskočila na nohy Rose. Židle se převrhla a s křápnutím dopadla na podlahu. „Macu, nemůžeš jít! Nemůžeš mě tu nechat!"

Už léta žil v míru, ale právě teď měl Mac chuť skočit knězi po krku a rozhovor ukončit. Věděl však moc dobře, že by to přineslo jen další problémy. Nadechl se, aby uklidnil zvířecí pudy. Rosin strach ho bolel u srdce. Měla pravdu, nemohl ji tu nechat samotnou. Ale copak nechápala, že není cesty ven?

„Nemůžeš nás tu s ní nechat," Rose se znovu bezmyšlenkovitě chytla za břicho, „stejně za tebou půjde a všechno zničí!"

„Rose, prosím…" zkusil ji uklidnit Mac, ale Rose ho přerušila.

„Ne! Po všech těch zatracených letech zametání jejích problémů je konečně čas si vybrat, koho chceš chránit víc!"

Mac mlčel. Rose měla pravdu, vždycky rozděloval pozornost mezi ni a svou sestru. O Jainu se staral odmala, bez jeho pomoci by nepřežila ani den. Pronásledovali by ji lovci, jako je Roderick, a

nakonec by sama sebe vehnala do pasti. Jenomže teď byla jeho rodina i Rose, jeho zakázaná láska, a ani ona by nepřežila den v divočině.

Když budete chtít draka postavit před tu nejhorší volbu, dejte mu na výběr mezi členy rodiny. Maca upřímně bolelo, že to musel udělat, ale Rose měla pravdu. I jemu už docházely síly, jak Jainu neustále hlídal.

„Nechám vás promluvit se sestrou," řekl konečně, a ač hleděl na kněze přímo, necítil se jistý v tom, co dělá. „Pokud jste ochotný mě následovat do lesa."

„Ne v tomhle stavu," poznamenal Roderick na úkor Macovy proměny.

Mac se nad tou poznámkou ušklíbl a šupiny ustoupily. „Jestli chcete odvést Jainu, budete si na tenhle stav muset zvyknout."

Roderick jeho poznámku nijak nekomentoval a pobídl ho zbraní.

Mac udělal nejistý krok a vydal se ke dveřím.

Rose ho pevně chytla za zápěstí. „Buď opatrný," zašeptala. Nedbala znechuceného výrazu kněze a spěšně Maca políbila.

„Neboj se," snažil se ji ujistit, ale nakonec ujišťoval jen sám sebe.

„Promiň, Macu," zaslechl ještě, když vyšel ze dveří. Něco mu říkalo, že tohle slovo dnes neslyší naposledy.

Do chřtánu obludy, pomyslel si a s knězem za zády zamířil k lesu.

-2-

Atmosféra v lese by se dala krájet. Ještě na kraji všechno vypadalo v pořádku, ale čím hlouběji se dostávali, tím tíživější vzduch byl. Ptáci přestali zpívat, větve se nehýbaly a jen broukům pobíhajícím kolem nevadilo, že jsou v rajónu bestie. Pocit zkázy ještě umocnily ruiny, kolem kterých procházeli. Mac slýchal, že tu snad kdysi dávno, ještě před válkou a převratem, stávala pila, ale nikdo to nevěděl určitě. Podobných trosek po celém království stály desítky, ale lidé o nich nemluvili, jako by snad nechtěli vyrušit duchy mrtvých míst.

Mac kráčel v tichosti a rozhlížel se po stromech. Kněz mu byl v patách a mířil na něj revolverem. Nenechával nic náhodě, a to ani když mu Mac řekl, že by se víc vyplatilo vejít do lesa neozbrojený. Kněz si samozřejmě radu bestie nevzal k srdci. Na jeho místě by se Mac nechoval jinak.

„Jaina je lovec, sám většinu času nevím, kde se ukrývá," prohodil Mac konečně, když nechali pilu za sebou. „Jsem si ale jistý, že se ukáže."

Roderick mlčel. Mac netušil, jestli je tak soustředěný, nebo nechce plýtvat slovy na bestii. Rozhodl se taky mlčet a místo toho přemýšlel, jak se z téhle situace dostat. Když neobětuje sestru, která byla zdrojem problémů celý jeho život, bude muset jít s knězem a jeho a Rosino dítě potká příšerný osud.

Mohl kněze zabít. Nejspíš by utrpěl ošklivá zranění, ale určitě by vyvázl živý. Vrátil by se zpátky a s Rose by uprchli někam do bezpečí. Jenomže pak by měli za patami celý Řád.

Když Rodericka seznámí se sestrou, stačilo by počkat, až se ozve její temperament, kněze roztrhá a bude mít celý Řád za patami ona. Mac s Rose by mohli nenápadně zmizet. Odjet budou muset tak či tak. Jakmile se jednou provalí soužití člověka s bestií, navěky je to pronásleduje.

Zatím bude spolupracovat a doufat, že kněz dodrží slovo.

„Pověz mi víc o svojí sestře," vyzval ho nečekaně Roderick a Mac sebou trhl.

„Teď se chcete bavit?" odvětil a kousl se do jazyka. Musel přestat odmlouvat kněžím.

„Ano," odpověděl mu Roderick s nádechem varování v hlase.

„Jak jsem řekl, je lovec," zopakoval Mac a zamyslel se. „Je divoká. Všechny ty řeči, které o bestiích roznášíte, jako že jsou to zvířata, chyba přírody, co chce lidem udělat ze života peklo a nerozumí společnosti, všechny ty lži, co jste lidem za ta léta nakukali, jsou v jejím případě pravda."

Mac se zastavil a rozhlédl se po korunách stromů. Cítil ji. Nebyl tak dobrý stopař jako ona, aby sestru zavětřil, ale *cítil ji*. Jaina se skrývala někde nablízku a určitě o nich už věděla. Mac poznal, že je rozrušená. Ozývalo se to v něm jen mírně, ale pokaždé poznal, co sestra cítí. A ona znala jeho pocity, draci mezi sebou měli silnou empatii.

„Jaina je typický příklad toho, před čím varujete lidi. Vždycky byla, vždycky bude. Neposlouchá autority a všechno řeší násilím."

Roderick nepřestal mířit na Maca, ale také se rozhlížel. Mac se dal znovu do kroku a brzy došli k druhé ruině. Z téhle už Mac neměl pocit duchů, ale ucítil smutek, když ji viděl. Mramorové bloky a sloupy obrostlé břečťanem mohly kdysi být malým chrámem nebo obřadním místem. Zde se uctívali bozi ještě předtím, než přišel Řád a nenechal kámen na kameni.

„Tady nejčastěji přebývá," dokončil Mac.

„Co je to za místo?" otázal se Roderick.

„Starý chrám. Nikdy jsem tu nebyl, dokud ještě stál. Myslím, že ho zničili už v době revoluce."

„Návrat ke kořenům?"

„Pro mě možná. Jaina to vidí jen jako úkryt. Nerozumí víře, existuje pro ni jen tady a teď."

Prošli pod kamenným obloukem na zarostlou loučku. Tráva pohltila dlažební kostky, ve fontáně se držela vrstva zelené dešťové vody. Oltář schovaný pod stříškou si jediný udržel svůj majestát, i když obrazy na něm vyryté schoval mech. Mac zpomalil a obezřetně sledoval okolí. Jainu stále nezahlédl. Neviděl jediný pohyb, ale pocit, že ho někdo pozoruje, nezmizel. Zastavil se u oltáře.

„Jaino!" zavolal do prostoru a jeho hlas se rozlehl. Les zůstal klidný a nezdálo se, že by tu s muži byl ještě někdo další. „Jaino, pojď sem!"

Roderick vyčkával a trpělivě měřil své okolí pohledem. Nehnul brvou a Mac si dokázal představit, jak dobrý lovec musel být, když dokázal zachovat chladnou hlavu uprostřed lesa s jedním drakem na

mušce a s druhým v blízkosti. Nebo byl možná jen blázen věřící až moc ve své schopnosti.

Jaina se neukázala dalších několik minut.

„Zdá se, že jsi svou sestru ztratil," konstatoval suše Roderick.

„Je tady," ohradil se Mac. „Cítím ji. Není si jistá, co má dělat."

Zkusil Jainu ještě jednou přivolat, ale tvrdohlavě ho odmítala poslechnout. Ještě se ani neobjevila a už teď s ní ztrácel trpělivost.

„Vypadá to, že budu muset zakročit," rozhodl Roderick.

„Co chcete dělat?" zeptal se Mac.

Odpověděl mu výstřel. Rozlehl se po lese a v korunách stromů to zašustilo, jak rána vyplašila tichá zvířata. Roderick spustil ruku a zamířil zpět na vyplašeného Maca, který nechápal, proč je ještě naživu.

„Ta druhá bude mířit na jeho hlavu," řekl Roderick dost hlasitě, a ač se přitom díval Macovi do očí, bylo jasné, koho oslovil. „Dávám ti pět sekund, aby ses ukázala."

„Zbláznil jste se?" Mac málem kněze okřikl, ale udržel hlas v klidu.

„Jedna. Dva."

V Macovi se probudil roky mrtvý instinkt a řval na něj, ať odtamtud vypadne, ale jeho nohy stály jako přimražené. Druhý hlas v jeho hlavě říkal něco jiného. Zněl jasně: „Zabij člověka."

„Tři."

Roderick natáhl kohoutek.

V ruinách cosi zašramotilo. Z oblouku se utrhl kus zdi, sesypal se dolů a zvedl prach. Roderick se prudce otočil a zamířil revolverem na kamennou zídku.

Dřepěla na ní bestie. Vzdáleně připomínala ženu, ale tělo pokrývaly tlusté šupiny nazlátlé barvy. Z mohutných rukou a chodidel trčely dlouhé zahnuté drápy. V přerostlých vlasech po pas měla zacuchané listí a větvičky, prameny slepené smůlou. Cenila ostré zuby z nepřirozeně velkých úst. Kostnatý hřeben na zádech se táhl po délce páteře až na ocas.

Zaryla drápy do kamení a připravila se ke skoku.

„Ne!“ zareagoval Mac. „Nesmíš ho zabít!“

Bestie se zastavila v pohybu a pomalu zaměřila pozornost na Maca. Ten udělal pár kroků směrem k zídce.

„Přišli jsme si promluvit,“promluvil Mac opatrně. Jaina zavrčela hlasitěji, tak se zastavil a ohlédl se na Rodericka. „Bude to snazší, když schováte zbraň.“

„To nepřichází v úvahu,“ odvětil kněz. Celá situace s ním vůbec neotřásla.

Mac v duchu zaklel.

„Jaino,“ otočil se zpět na sestru. „Tohle je Roderick, kněz, který…“

Při slově kněz vycenila Jaina zuby a nebezpečně zvedla ocas zakončený dlouhým ostrým ostnem.

„Chce si s námi v klidu promluvit, tak prosím, slez dolů a chovej se slušně.“

Nezdálo se, že by se chtěla pohnout a Mac ji v duchu proklínal.

„HNED!“ poručil ostře.

Jaina sebou trhla. Její nelibost se na něj sesypala jako vlna pocitů. Ještě chvíli se na něj dívala a pak neochotně slezla ze zídky. Stále přikrčená na všech čtyřech se přiblížila.

„A teď se začni chovat slušně!“ pokračoval Mac v rozkazování.

„Kněží,“ zavrčela Jaina a její hlas zněl nakřáple. V lese toho moc nenamluvila a Mac ji už pár týdnů nenavštívil.

„Ano, je tu kněz. A to je přesně ten důvod, proč se budeš chovat tak, jak máš.“

Roderick stále nesvěsil ruku se zbraní a nespouštěl z dračice oči. I ona ho měla v dohledu, ale veškerou pozornost na něj zaměřila až ve chvíli, kdy se narovnala v zádech. Byla ještě menší než Mac a knězi sahala sotva po ramena. Každý kousek těla jí pokrývaly šupiny špinavé od hlíny a smůly, ale mohutná ramena a drápy se zaschlou krví vzbuzovaly strach. Nemrkala.

„Už chápu, co jsi myslel tím, že je s ní těžké jednat,“ poznamenal kněz směrem k Macovi.

„Bylo by to jednodušší, kdybyste ji neohrožoval,“ odsekl Mac a dal si další imaginární políček. „Chtěl jste s ní mluvit, tak mluvte, ale varuji vás. Buď vám nebude rozumět, nebo vás nebude poslouchat.“

Roderick ignoroval Macovo chování. „Hodlám do hlavního města odvést draka a nechat ho registrovat. Jeden z vás půjde se mnou.“

Mac si povzdechl. „Roderick o nás ví, a pokud chceme zůstat v bezpečí, měli bychom mu pomoct,“ ujasnil.

Jaina stála jako solný sloup a prohlížela si kněze.

„Pokud nebudete spolupracovat, vystačím si s těly,“ ujistil ji Roderick.

„Zabijeme kněžího,“ zamručela Jaina. „Zabijeme je všechny.“

„Ne, Jaino,“ varoval ji Mac, „tohle si nemůžeme dovolit.“

„Chceš ho zabít. Zabijeme ho.“

Proč to vždycky muselo být tak těžké?

„Jaino, do háje, můžeš na chvíli poslouchat?“ obořil se na ni. „Uvědomuješ si vůbec, v jaké jsme situaci? A dostalas nás do ní ty!“

„Já?“ zopakovala Jaina a otočila se proti němu. „Já nic neudělala!“

„Tři krávy, Jaino, tři! A co ti dva muži?“ Když se viděli naposledy, pohádali se nad mrtvolami. Mac je zahrabal nedaleko chrámu, stejně by je nikdo nepoznal, potom, co s nimi byla sestra hotová. Vyvrhnuté orgány, vytrhané kusy masa a okousaný obličej. To kněži vykládat nehodlal.

Jaina rozhodila rukama jako by snad šlo o maličkost. Mac si musel promnout spánky. Tohle nikam nevedlo.

„Pokud se nedohodnete, všichni tři zemřete,“ promluvil Roderick nijak nepoznamenaný jejich slovní přestřelkou. Jaina se tázavě podívala na Maca. Toho zalil stud.

„Rose je těhotná,“ přiznal.

Ani Roderick v tu chvíli nedokázal zareagovat, tak byla rychlá. V jedné vteřině stála Jaina pár kroků od obou, v druhé už za rozzuřeného vrčení skočila po svém bratrovi a povalila ho na zem.

„Hlupák!“ okřikla ho a držela silou pod sebou.

„Jaino, počkej, já to vysvětl…“ Jaina ho přitlačila ještě víc a udusila jeho snahu promluvit. Zaryla mu drápy do hrudníku a Mac vyjekl. Zarazily se kousek pod kůží na šupinách, ale ven stejně vytekla krev. Jaina se mu naklonila až k tváři a cenila zuby.

„Zdá se, že máme na danou situaci stejný názor.“ Roderick se odvážil přistoupit blíž, dokud ho Jaina nezastavila zavrčením. „Teď

určitě i ty se svým omezeným myšlením chápeš, proč mě sem tvůj bratr přivedl a nevyřešil to sám.“

Jaina chvíli tupě zírala, než se jí v obličeji rozsvítil výraz pochopení. Pomalu z Maca slezla a zacouvala.

„Jaino,“ začal se Mac soukat do sedu, „nech mě to vysvětlit.“

„Posíláš mě pryč,“ zamumlala Jaina a tvář přestala mít napjatou.

Mac ucítil drobný záchvěv lítosti. „Tak to není…“ snažil se zachránit situaci.

„Lhář!“ vykřikla Jaina a lítost byla ta tam. Dračice se pár rychlými pohyby přesunula zpět na zídku.

„Jaino!“

„Zabiju kněží, vesničany i ženu!“

S těmi slovy zmizela mezi stromy.

Mac frustrovaně zaúpěl a praštil sebou zpátky do trávy. Držel si ruku na hrudi, krvácení přestávalo. Zíral na oblohu vykukující zpoza větví stromů, než mu výhled zakryl Roderickův stín. V tom šoku by málem zapomněl, že mu jde o život.

„Tohle říká běžně, nic neudělá,“ vysvětlil spěšně, než mohl Roderick vyhlásit lov na divokou zvěř.

„Zítra ráno odjíždím z vesnice. Očekávám, že tam jeden z vás bude,“ pronesl Roderick a zmizel z Macova výhledu.

Mac ještě chvíli ležel, než se odhodlal jít sestru znovu hledat.

-3-

Kdybyste se Jainy zeptali, jaké je její oblíbené roční období, řekla by, že to po zimě. Když roztaje sníh, uklidní se ledový vítr a vysvitne teplé slunce. Zvířata se začnou probouzet ze spánku a při hledání potravy je snadné je ulovit, protože jsou ještě rozespalá a zesláblá. I ona se může přestat klepat zimou a vyrazit na lov. Les byl jejím královstvím a žádný z malých savců jí neunikl. Ti větší se před ní mohli cítit chránění, dokud nehladověla. Tehdy se jejím teritoriem stávalo všechno, včetně stodol ve vesnici.

Nebo by se to alespoň pokusila říct, kdyby jí to jazyk dovolil. Takhle mohla jen trhaně říct, že ráda loví na jaře v teple. Obrazy v hlavě nikdy neuměla dobře přenést do slov. Bylo pro ni snazší prostě konat a nediskutovat. Proto všem přišla hloupá a agresivní. Jenomže ona chápala víc věcí, než si ostatní mysleli.

Proto pochopila, co Mac s kněžem naznačovali. Rozzuřilo ji to. Mac ji jako jeden z mála věřil a nepovažoval ji kdy za přítěž. Nebo se o to alespoň pokoušel. Vždycky se o ni postaral a zajistil, aby se zbytek světa nespikl proti ní a její divokosti. Byl rodina a rodina drží při sobě ať se děje cokoliv.

Až doteď.

Vyměnil ji. Našel si lidskou holku, protože nedokázal udržet svůj chtíč na uzdě. Všechno zkazil. Bezpečí, které tak dlouho budoval,

zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku. Měl stát na její straně, a on si místo toho pořídí parchanta a nechá ji samotnou.

Ne, ne samotnou. Chtěl svou vlastní sestru prodat kněžím!

Přeskočila na vedlejší strom, rychlým pohybem chytila veverku a ukousla jí hlavu. Zvířátko nestačilo ani kníknout.

Nepříteli. Vypalovačům. Vrahům. Kněžím!

Jen proto, že už ji nechtěl v rodině.

Posadila se na větev a svěsila hlavu. Rodil se v ní smutek a ona ho přiživovala snahou porozumět. Proč by se k ní Mac najednou otočil zády? Mohla za to jeho žena? Když Rose uloví, bude Mac zase s Jainou? Ne, to byla hloupost. Cítila to, když se Mac přiblížil. Měl strach.

„Jaino?“

Mac ji našel. Jaina na něj ostře pohlédla a hodila po něm zkrvavený zbytek veverky.

„Přestaň se chovat jako malá!“

„Prodals mě!“

Mac si hlasitě povzdechl.

„Pojď dolů a promluvíme si.“

Nepohnula se.

„Dobře, chápu, jsi naštvaná. Tak mě alespoň poslouchej,“ vzdal to Mac.

Nechtěla nic slyšet. Žádné výmluvy, věděla přesně, proč to Mac dělá. Ale zradil ji, prodal kněžím. Kněžím!

„Ani pro mě to není jednoduché. Ale musím se postarat o Rose a dítě. Vždy jsem tu pro tebe byl, ale jsi dost stará na to, aby ses o sebe postarala sama."

Jaina neslyšela ani půlku z toho, co řekl. V hlavě se jí stále omílala jen jedna myšlenka.

„Jestli nás ten kněz nahlásí, budeme znovu na útěku. Pokud se necháš registrovat, máme naději na bezpečný život a nebude se už čeho obávat."

Okroužkovat jako nějaké zvíře.

„Jaino, já vím, že je to hrozné, ale je načase, abys i ty začala dělat oběti pro rodinu."

Zavrčela na něj a seskočila ze stromu. „Oběti!" vykřikla. „Bojovali jsme, trhali jsme, bránili jsme! Oni pálili a zrazovali! Zabili nám všechny, zrádci, otrokáři, blázni! Chtěla jsem bojovat a ty jsi utekl! Ty ses chtěl schovávat! A teď mě jim prodáš?"

„Jaino, poslou…"

„Ty!" vrazila mu prstem do hrudi. „Chtěl jsi ven a já mám jít zpátky bojovat. Na stranu nepřítele!"

„Časy se mění," snažil se Mac zmírnit její vztek.

„Zbabělče! Bojíš se, že ti zabijí ženu?"

„Jaino…"

„Bojíš se, že ji zapálí a zbyde z ní jen prach?"

„Tohle není fér, Jaino!"

Znovu zavrčela a otočila se k němu zády. „Sebrali nám všechno!"

„Myslíš, že jsi jediná, kdo někoho ztratil? Byli to i mí přátelé! Sebrali mi moje bohy, zničili jejich svatyně a přivedli si svou Bohyni.

Všechno naše zničili, ale my dva jsme přežili, a jestli chceme žít dál, musíme se smířit s tím, že zvítězili, a přizpůsobit se."

Přizpůsobit se. Stejný argument měl i tehdy, když prohráli válku. Revoluce se přes ně přelila jako velká voda a z hrdinů se najednou stala lovná zvěř. Řekl jí, že bojovat nemá smysl a nejlepší bude se ukrýt, a třeba jednou přijde další příležitost. A teď po ní chtěl tohle.

„V lese můžu žít, jak chci," řekla.

„Zabila jsi dva jejich lidi, nenechají tě jen tak být."

„Tak zabiju další!"

Mac se zhluboka nadechl. Jaina mu věnovala úsečný pohled. Nebude ho litovat jenom proto, že se klepe strachy o Rose a dítě.

„Mohl bych jít já," zkusil Mac opatrně, „ale ty moc dobře víš, jak by to dopadlo. Ty by ses o Rose nepostarala. Šla bys za mnou. Prosím, Jaino, pomoz mi."

Vídala ho už jen málo, ale pamatovala si ho úplně jinak. Nevystavoval se nebezpečí, ale nikdy nesvěsil ramena tak jako teď. Už neměl tu jiskru v oku jako dřív, mladickou naivitu spláchla krev války a bojovnost zmizela v naději poklidného života.

„Pamatuješ si, jak těžký byl náš první útěk? Kolik mil jsme ušli, kolik lidí nás zradilo a koho všechno jsme museli nechat za sebou? Procestovali jsme celou Argonu od pobřeží k pobřeží a trvalo nám přes půl století najít bezpečné místo. Chceš ty cesty opakovat? Já totiž ne, a tahle nabídka je tisíckrát lepší, než v co jsme mohli doufat, když nás najdou."

„Chceš žít s lidmi," řekla Jaina.

„Chci žít v bezpečí," opravil ji Mac. „Prosím."

Z krku se jí vydralo zavrčení, ale uvolnila ramena. Zadívala se do země a přestala věnovat pozornost okolí. Mac mlčel, nechal Jainu přemýšlet.

Planul v ní vztek při představě Řádu. Stejný vztek v ní planul při představě nešťastného bratra. Ale všimla si toho už dávno. Desítky let zpátky. Mac v lidské podobě, hovořící s lidmi, prostředník mezi lidmi a bestiemi. Mac stojící jako první v řadě pro registraci.

Chtěl být člověkem tak moc a jeho největší strach byl, že to Jaina zkazí. A ona to dělala, upozorňovala na ně.

Věděla to a chápala.

„Prodals mě nepříteli," sykla a zmizela ve větvích.

***

Život v lese zvolila z několika důvodů. Na prvním místě stál čistý vzduch. Města páchla lidmi, dobytkem, výkaly a stářím. Vesnice nevoněly o moc lépe, jen tu měly zvířecí pachy navrch nad těmi lidskými. Druhý důvod byla samota. Jaině nevadila společnost, ale společníkům často vadila ona, tak se držela stranou. V tom byla vesnice dobré místo, hlavně za tmy, kdy náves zela prázdnotou.

Jaina se krčila na jedné ze střech a dívala se k hostinci. Zavětřit kněze v tom smradu nešlo snadno, ale když zapojila rozum, našla místo, kde přespávají pocestní a s ním i pach kněze.

Mac ji odjakživa učil, aby nejdřív přemýšlela a pak jednala. Proto taky do večera seděla v troskách chrámu a hledala důvod, proč kněze nezabít.

Nenašla ho. Mac nemůže říct, že se nesnažila.

Vyřídí kněze, vrátí se do lesa a všichni můžou v klidu žít. Stačí se zbavit jednoho lidského problému. Roztrhá ho na kusy a rozhází je po vesnici jako varování. Ta nejjednodušší řešení jsou ta nejlepší.

I když už se přehoupla půlnoc, z hostince stále zněly hlasy. Zdržovalo se v něm jen pár místních opilců. Kněz určitě přespával v patře. Jaina tiše seskočila ze střechy a jako stín se přesunula k hostinci. Vyhoupla se na vývěsní štít a odsud to byl už jen skok na parapet okna.

Viděla ve tmě lépe než člověk. V místnosti se nikdo nenacházel, tak se silou opřela o vachrlaté okno. Staré dřevo brzy povolilo a okno se s prasknutím otevřelo. Jestli někdo něco slyšel, nedal to znát, návštěvníci stále hlučeli.

Jaina vlezla dovnitř. Nasála pach prachu a zatuchajících prostěradel. Nakrčila nos a snažila se soustředit na zvuky. Pomalu, na všech čtyřech jako plížící se lovec, přešla ke dveřím a otevřela je. Chodba byla prázdná a správné dveře našla hned. Stály tu jen dvoje a zpoza jedněch se ozývaly hlasy.

„Až se Rada dozví o tomhle zdržení…“ říkal cizí hlas.

„Rada bude ráda za to, že splníme, co máme. Zdržení bude to poslední, co je bude zajímat,“ odpověděl kněz. Poznala jeho namyšlený monotónní hlas. S chutí by vrazila do místnosti a vytrhla mu hlasivky z krku.

„Máme úkol, není čas na tvo…“

„Jsem si jistý, Danieli, že podrobnosti nechceš řešit před bestií,“ přerušil Roderick svého společníka.

„Počkej venku!“ štěkl druhý hlas nabroušeně.

Otevřely se dveře a z místnosti vyšel muž ve středních letech. Vysoký a šlachovitý, s tmavými vlasy prorostlými šedinami. Červený obojek na krku mluvil jasně, byl ochočený.

Zůstal na chodbě a opřel se o stěnu vedle dveří. Nevšiml si postavy, která se držela pár metrů od něj v horním rohu chodby. Jaina vyčkávala, omítka se mírně drolila pod drápy. Považovala by za zázrak, že si jí nevšiml, kdyby v zázraky věřila.

Hovor v místnosti pokračoval, teď už tlumeně a nesrozumitelně. Jaina cítila, že dlouho na místě nevydrží. Stěna jí podklouzávala pod drápy. Stačil by jediný zvuk, aby ji muž zaregistroval.

Neměla jinou možnost, musela se ho zbavit.

Přichystala se. Stačí jeden skok a dobře mířený sek po krku.

Dveře se rozrazily a ven vypochodoval další muž. Jaina stihla jen zaznamenat, že je o hlavu menší než bestie u dveří a chlubí se odznakem Řádu.

„Jdeme!“ štěkl, ani nezpomalil a vyrazil pryč. Hlídač se vydal za ním. Než zmizel dolů po schodech, ohlédl se a pohledy dvou bestií se na okamžik setkaly.

Jaina chvíli počkala, než seskočila na zem. Muž nezpůsobil poplach, i když o ní věděl. Jak se zdálo, oba mysleli na to samé. Svět bude hezčí místo, když tu bude o jednoho kněze míň.

Trpělivost nebyla její silnou stránkou, pokud nešlo o lov. Tehdy dokázala svou kořist stopovat v tichosti a vyčkávat. Kdysi vydržela i měsíc přetvářky a klidu, než usekla hlavu nepříteli. Čas kolem ní